

hedskasse kan nægte at optage Personer, som paa det Tidspunkt, da Optagelsen søges, ikke har Beskæftigelse indenfor vedkommende Fag, selv om de i øvrigt fyldestgør de i Kassens Vedtægt fastsatte Betingelser angaaende Tilknytning til Faget". Jeg tror, at dette er en heldig Bestemmelse, og jeg tror ogsaa, den næste Bestemmelse er god, nemlig denne: "Til nyoptagne Medlemmer kan der ikke ydes nogen Understøttelse (herunder Husleje-hjælp) for ledige Dage, som indtræffer indenfor den første Maaned efter Optagelsen". Det havde været heldigt, om vi havde faaet disse Bestemmelser ind i Loven af 27. Oktober 1917. Det fik vi imidlertid ikke. Da havde vi jo nemlig ikke den Erfaring, som vi nu har. Det vil imidlertid ganske sikkert endnu kunne have sin Betydning, at disse Bestemmelser kommer ind i Loven.

Jeg skal saa med Hensyn til Enkelt-hederne endnu kun bemærke, at jeg er ganske enig med den højtærede Minister i, at det er rigtigt, at § 8 i Lov af 27. Oktober 1917 bliver affattet paa en klarere Maade, saa det ikke kan misforstaas, at de, der er arbejdsløse, naar Arbejds-løshedsunderstøttelsen ikke er tilstrækkelig til at skaffe det nødvendige for dem og deres, lige saa vel som andre af vedkommende kommunale Hjelpekasse eller ad anden Vej kan faa yderligere Hjælp.

Sluttelig skal jeg kun sige, at det er jo ganske vist store Penge, der her bliver Tale om, men vi kan vist alle være enige om, at det er nødvendigt at udrede disse Penge, da de, der gerne vil arbejde, men ikke kan faa Arbejde, er i højeste Grad at beklage, naar de ikke har noget økonomisk Rygstød, og det er givet, at dem maa vi give de Midler, som er nødvendige, for at de kan føre en nogenlunde ordentlig Tilværelse. For Resten tror jeg, at det i sidste Instans ogsaa er i Samfundets Interesse. Der kan naturligvis være delte Meninger om, hvorvidt Understøttelsen maaske i nogle Tilfælde kan blive noget for stor, i andre Tilfælde noget for lille — det kan jo ikke være anderledes; men de, der faar for lidt igennem Arbejds-løshedsunderstøttelsen, kan jo faa det suppleret igennem Hjelpekasserne.

Jeg maa dog endnu gøre et Par Bemærkninger angaaende to Ændringsforslag, der har været stillede i det høje Folketing af et Mindretal der. Det var Ændringsforslagene under Nr. 3 og 4 til § 4. Det ene gik ud paa, at den samlede Indtægt for en familieforsørgende Arbejder igennem

Arbejdsfortjeneste og Understøttelse ikke maatte overstige 35 Kr. ugentlig. Den højtærede Minister udtalte nu, saa vidt jeg opfattede det, at han selv havde haft Sympati for en Bestemmelse i den Retning, men han syntes, at den kunde udtrykkes paa en heldigere Maade. Jeg skal saa ikke komme nærmere ind paa det Forslag nu. Der vil jo nok blive nedsat et Udvalg, og der vil da være Lejlighed til i dette at forhandle med Ministeren om, hvordan han mener, at en saadan Bestemmelse heldigst kan formuleres, forhaabentlig kan vi saanes med den højtærede Minister om en saadan Affattelse, da han jo som nævnt synes at være enig med Tanken i Ændringsforslaget.

Det andet Ændringsforslag gik ud paa, at den samlede Understøttelse som Regel ikke maatte overstige $\frac{3}{4}$ af det paa-gældende Fags eller Gruppens Gennemsnitsfortjeneste i Henhold til eller i Analogi med gældende Overenskomster i Faget. Denne Bestemmelse var den højtærede Minister meget ked af og henstillede nu til Landstinget ikke at gøre Forsøg paa at faa en saadan Bestemmelse ind i Lovforslaget. Ja, jeg maa nu sige, at jeg synes, at det vilde pynte paa Lovforslaget, om vi satte en saadan Bestemmelse ind om en procentvis Begrænsning, og jeg tror ogsaa, det vilde bidrage til at vinde Lovforslaget mere Sympati i Kredse, der ikke kender saa meget til Arbejds-løsheds-kasserne, som jo ikke er velsete alle Vegne, hvad for øvrigt efter min Erfaring i høj Grad skyldes, at man ikke har faaet rigtig Forstaaelse af, hvordan disse Kasser virker. Kasserne er sikkert et stort Gode ikke blot for vedkommende Arbejdere, men ogsaa for Samfundet en meget heldig Institution. Og jeg tror, den i Almindelighed virker meget tilfredsstillende. Selvfølgelig kan der ske Fejl her som i alle andre Institutioner, der har med sligt at gøre, men i det store og hele tror jeg, denne Institution virker gavnligt og heldigt. Men jeg synes, det vilde se godt ud, om vi satte en saadan Procentbegrænsning ind, faste Sats, som Understøttelsen ikke maatte overstige, i Forhold til den sædvanlige Arbejdsfortjeneste. Jeg ser nok, at der kan indvendes noget imod det, det kan besværliggøre Administrationen og kan maaske i enkelte Tilfælde tvinge Understøttelsen lovlig langt ned. Men saa kunde man maaske gaa den Vej at sige, at naar Understøttelsen naaede det eller det Punkt, maatte den ikke overstige $\frac{3}{4}$ eller $\frac{4}{5}$, som der ogsaa har været Tale om — jeg skal